

mærket af Ensomhed og vidtflyvende Tanker. Af Skikkelse var hun højere end sine Søskende, havde lange, slanke Ben og en ejendommelig, lydløs Gang med et let og hurtigt Fodskifte. De faa, der havde set hende smile, talte om hendes smukke Tænder. Og saa hvilede der over hele hendes tørre og nervøse Skikkelse den særegne, aandige Ynde, som Lidelser og Savn kan lægge om et sart Kvindelegeme.

Det var dog hovedsagelig hendes indre Egenskaber, man tænkte paa, naar man talte om hende. Overalt berømmedes hendes Klogskab, hendes Viljeskraft og hendes mangfoldige Viden. Hun havde i sin Ensomhed kastet sin Kærlighed paa Bøger, studerede gamle og nye Sprog, Historie og Literatur og søgte utaalmodig stadig nye Felter for at tilfredsstille sin Kundskabstørst.

Fru Salomon sagde altid om hende, at hun var sin Faders udtrykte Billede.

Af de unge og yngre Mænd, der hyppigst gæstede det salomonske Hjem paa det Tidspunkt, da Per gjorde sin Indtrædelse deri, kom de fleste imidlertid for Nannys Skyld. Ikke alene betragtedes hun af Størsteparten som langt den smukkeste; men man antog desuden, at hun som Philip Salomons eget Barn vilde blive den mest begunstigede Arving af de to, endskønt baade Jakobe og Ivan allerede som Børn var bleven kuldlyst af ham. Saa indbød nu heller ikke Jakobes Væsen til nogen Slags Kurmageri. Man saa hende sjelden, og i sin Skyhed viste hun ofte Fremmede en fornærmende Kulde.

Ved den lille Herremiddag, hvor Per for første Gang var Familjens Gæst, traf han — foruden nogle ældre Herrer fra Forretningsverdenen — Digteren Povl Berger, en Husarløjtnant Hansen-